LEOAICA TANARA, IUBIREA

Nichita Stănescu a fost un poet, scriitor şi eseist român, ales post-mortem membru al Academiei Române si considerat atât de critica literară cât şi de publicul larg drept unul dintre cei mai de seamă scriitori pe care i-a avut limba română, pe care el însuşi o denumea „dumnezeiesc de frumoasă”.

Neomodernismul este o orientare a anilor ’60-’70 ce s-a manifestat si in literatura si aduce redescoperirea sensibilitatii creatoare, a emotiei estetice si innoirea limbajlui poetic dupa un deceniu in care literatura fusese cenzurata si ideologizata politic de catre regimul comunist din Romania acelei perioade. Nichita Stanescu alaturi de ceilalti poeti nemodernisti ai generatiei ’60 precum Marin Sorescu sau Ana Blandiana, refac legaturile cu literatura poetica modernista interbelica.

“**Leoaica tanara, iubirea**” face parte din al doilea volum al autorului, intitulat “O viziune a sentimentelor” si aparut in 1964, fiind o poezie **neomodernista** in care subiectivitatea, senzorialul si afectivitatea se impletesc cu puterea expresiva a limbajului, ambiguitatea sensurilor, subtilitatea metaforelor si ineditul imaginilor artistice. O caracteristica a poeziei neomoderniste este deschiderea textului spre interpretari multiple. Apartinand **lirismului subiectiv** deoarece prezinta marci lexico-gramaticale prin care se evidentiaza eul liric, precum verbe si pronume la persoana 1 singular si adjective posesibve la persoana I, poezia situeaza eul in centrul unui univers pe care il reconstruieste din temelii, intalnirea eului cu iubirea ca forta transfiguratoare a lumii favorizeaza dubla receptare a poeziei ca apartinand atat liricii erotice cat si ca fiind o arta poetica.

Poezia este o **arta poetica** deoarece autorul isi exprima atat propriile convingeri despre aspectele esentiale ale artei literare contribuind la dezvoltarea acesteia cat si tema si viziunea despre lume din perspectiva unei estetici neomoderniste, sentimentul poetic fiind acela de contopire cu esenta lumii prin iubire.

Atitudinea fiintei care intalneste iubirea, respectiv inspiratia poetica constituie **tema** poeziei. Potrivit autorului, atat iubirea cat si inspiratia poetica navalesc brusc si violent in spatiul sensibilitatii fiintei, modificand dimensiunile universului si implicit ale fiintei. Discursul liric se structureaza sub forma unei confesiuni: marturisirea propriei aventuri si descoperirea sentimenului.

Motivul central al textului, care prin repetare devine laitmotiv este acela al leoaicei care simbolizeaza atat iubirea cat si poezia.

Titlul defineste metaforic iubirea, respectiv poezia. Metafora explicita a iubirii imaginate ca o “leoaica tanara” propune o perspectiva atipica, socanta pentru cititorul de poezie clasica prin ideea de ferocitate pe care o induce. In “Logica ideilor vagi” autorul observa ca fiecare dintre simturile noastre cuprind doar o fasie de realitate iar literatura are ca scop incercarea de a acoperi zonele naturii neinregistrate senzorial. Din acest punct e vedere, intalnirea cu “leoaica” nu este altceva decat intalnirea cu poezia, metafora-titlu fiind metafora poeticitatii, astfel in acest caz iubirea avand sensul de muza.

Incipitul reia titlul poeziei ca prim vers si din acest moment sugestia violentei este anulata iar sentimentul va fi situat in sfera de semnificatii a simbolului leului,

respectiv putere, forta, agresivitate dar si eleganta si noblete, simbol care, prin feminizare, capata noi valente imbogatindu-se cu ideea de posesivitate, leoaica, prin latura ei materna, garanteaza perpetua regenerare iar senzualitatea, gratia si efemeritatea corespunzatoare varstei - “tanara” ating domeniul inspiratiei poetice al frumosului.

Poezia este **alacatuita** din 3 strofe si 24 de versuri libere, inegale, cu rima aleatorie si ritm combinat in cadrul carora spontaneitatea si muzicalitatea reda fluxul ideilor. Eufonia versurilor sugereaza amplificarea starii de mirare urmata de starea de gratie. De asemenea , forma moderna reprezinta o eliberare de rigorile clasice, o cale directa de transmitere a ideilor si a sentimentelor poetice. **Compozitional** poezia are trei secvente lirice corespunzatoare celor trei strofe:

Prima secventa surprinde momentul intalnirii bruste si dureroase a fiintei cu iubirea, respectiv inspiratia poetica, sub forma unei impresii provenite din universul cinegetic. Raporturile dintre vanator – leoaica si prada – eul, sunt multiple, atacul survine camuflarii si este urmat de seductie.

A doua secenta prezinta o descriere cosmogonica a recreierii universului sub influenta transfiguratoare a iubirii. Nu este vorba doar de o reconfigurare ci de o reconstructie atat a universului exterior cat si a celui interior, al carei rezultat il reprezinta modificarea fundamentala a perceptiei omului, repsectiv poetului, asupra realitatii. Cercul reprezinta un simbol al perfectiunii ce are in centru eul creator.

Ultima secventa concretizeaza efectele intalnirii cu iubirea, respectiv muza, fiinta umana fiind scoasa de sub legile fizicii si proiectata in eternitate. In procesul de recreare a lumii dupa legile iubirii, respectiv legile ceatiei poetice, este integrata si fiinta poetului.

Simetria se realizeaza prin cele doua imagini ale iubirii – leoaica l inceputul si la sfarsitul textului poetic care coreleaza cu doua perceptii diferite ale eului asupra lumii ce sugereaza ca transformarea este totala si ireversibila. **Opozitia** se manifesta in cea de-a doua secventa poetica la nivelul metaforei fiintei – durerea muscaturii – si la nivelul universului devenit sferoid.

Sursele expresivitatii si ale sugestiei se regasesc la fiecare nivel al limbajului poetic. Astfel, la nivel morfosintactic marcile lirismului subiectiv , formele pronumelui personal la persoana I singular, au un dublu efect, sustinand caracterul confesiv pe de-o parte si punctand sentimentul de uimire, starea de mirare a fiintei in fata intalnirii neasteptate pe de alta parte. **La nivel morfo-sintactic** se observa prezenta terminologiei concrete. Campul semantic al fiintei este realizat prin termeni si structuri lexicale cu valoare de simbol. Campul semantic al timpului este semnificativ prin trecerea repere precise spre nedefinit. Figurile de stil si imaginile artistice sunt puse in relatie cu un plan al existentei fiintei umane aflata in contact direct cu iubirea, respectiv poezia.

Consider ca poezia “Leoaica tanara, iubirea” de Nichita stanescu este o arta poetica neomodernista apartinand lirismului subiectiv deoarece sunt prezente caracteristicile neomodernismului, limbajul fiind unul nou prin care este exprimata sensibilitatea, eul liric fiind situat in centrul unui univers construit de la zero iar sentimentele in legatura cu literatura sunt exprimate in poezie alaturi de **tema si viziunea despre lume** care potrivit autorului este una a iubirii, ambele fiind

exteriorizate prin suprapunere, fiecare identificandu-se reciproc una cu cealalta si ambele reprezentand centrul universului.